

Cauza C-181/20**Rezumatul cererii de decizie preliminară întocmit în temeiul articolului 98 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții de Justiție****Data depunerii:**

24 aprilie 2020

Instanța de trimitere:

Nejvyšší soud (Republica Cehă)

Data deciziei de trimitere:

12 martie 2020

Reclamantă:

VYSOČINA WIND a.s.

Pârâtă:

Česká republika – Ministerstvo životního prostředí

Obiectul procedurii principale

Interpretarea articolului 13 din Directiva 2012/19/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 iulie 2012 privind deșeurile de echipamente electrice și electronice (DEEE) (JO 2012, L 197, p. 38, denumită în continuare „Directiva 2012/19”).

Răspunderea unui stat membru pentru prejudiciul cauzat unui particular ca urmare a unei încălcări a dreptului Uniunii

Obiectul și temeiul juridic al procedurii preliminare

Articolul 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (denumit în continuare „TFUE”)

Întrebările preliminare

1. Articolul 13 din Directiva 2012/19/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 iulie 2012 privind echipamentele electrice și electronice uzate (DEEE) trebuie interpretat în sensul că se opune ca un stat membru să impună utilizatorilor acestora, iar nu producătorilor, obligația de a finanța costurile de colectare, tratare, valorificare și eliminare în condiții de protecție a mediului a DEEE provenite de la panouri fotovoltaice introduse pe piață înainte de 1 ianuarie 2013?

2. În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, este relevantă, în vederea aprecierii condițiilor răspunderii unui stat membru pentru un prejudiciu cauzat unui particular ca urmare a unei încălcări a dreptului Uniunii, o împrejurare precum cea din procedura principală că acest stat membru să fi stabilit el însuși modalitățile de finanțare a deșeurilor panourilor fotovoltaice chiar înainte de adoptarea directivei prin care panourile fotovoltaice au intrat în domeniul dreptului Uniunii, iar producătorilor le-a revenit sarcina de a suporta costurile aferente, inclusiv în ceea ce privește perioada anterioară expirării termenului de transpunere a directivei (precum și anterior adoptării reglementării la nivelul dreptului Uniunii)?

Reglementările relevante din dreptul Uniunii

Directiva 2012/19, art. 12 alin. (4), art. 13 și art. 24

Articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană

Dispozițiile relevante din dreptul maghiar

Zákon č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů (Legea nr. 185/2001 privind deșeurile și de modificare a altor legi; denumită în continuare „Legea privind deșeurile”), articolele 37 p și 37h

Expunere sumară a dreptului Uniunii și a dreptului național

- 1 Articolul 13 din Directiva 2012/19 impune statelor membre să se asigure că costurile de colectare, tratare, valorificare și eliminare în condiții de protecție a mediului a deșeurilor (denumită în continuare „gestionarea deșeurilor”) ale echipamentelor electrice și electronice uzate introduse pe piață după 13 august 2005 sunt preluate de producători. Gestionarea deșeurilor denumite „istorice”, cu alte cuvinte a produselor introduse pe piață anterior acestei date, ar fi finanțată, în cazul înlocuirii vechilor produse cu produse noi (dacă statele membre nu au impus acest lucru utilizatorilor) producătorii acestor noi produse și, pentru celelalte deșeuri istorice, utilizatorii acestora. Această obligație, deja stabilită prin Directiva 2002/96/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 27 ianuarie 2003

privind deșeurile de echipamente electrice și electronice (DEEE) (JO 2003, L 37, p. 24, Ediție specială, 15/vol. 9, p. 184, denumită în continuare „directiva inițială din 2002”), se aplică, în definitiv, și deșeurilor de panouri fotovoltaice. Termenul pentru transpunerea Directivei 2012/19 a expirat la 14 februarie 2014.

- 2 Republica Cehă și-a îndeplinit obligațiile care decurg din directiva inițială din 2002 prin adoptarea Legii privind deșeurile. În anul 2012, înainte de adoptarea Directivei 2012/19, a fost introdus în această lege un nou articol, 37 p, prin care s-a instituit un mecanism de finanțare a gestionării deșeurilor din panourile fotovoltaice. Potrivit acestei dispoziții, obligația de a finanța gestionarea deșeurilor din panourile fotovoltaice introduse pe piață înainte de 1 ianuarie 2013 revine operatorului unei centrale solare și este realizată prin plata unei taxe de reciclare în tranșe egale. În acest scop, operatorilor de centrale electrice solare li s-a impus obligația de a încheia, cel târziu la 30 iunie 2013, o convenție cu un organism care să asigure un sistem de finanțare colectivă, astfel încât această finanțare să fie asigurată cel mai târziu de la 1 ianuarie 2019. În ceea ce privește panourile fotovoltaice introduse pe piață după 1 ianuarie 2013, obligația menționată revine, în schimb, producătorilor acestora.

Prezentarea situației de fapt și desfășurarea procedurii

- 3 Reclamanta exploatează centrala electrică solară „Vranovská ves II”. Această centrală a fost pusă în funcțiune în anul 2009, utilizând panouri fotovoltaice introduse pe piață după 13 august 2005, dar, în orice caz, înainte de 1 ianuarie 2013. Prin urmare, în conformitate cu articolul 37 din Legea privind deșeurile, reclamanta a încheiat cu entitățile competente contracte prin care a plătit acestor entități, între anii 2015 și 2016, în trei tranșe, o taxă de reciclare aferentă deșeurilor electrice ale panourilor fotovoltaice în cuantum total de 1 613 773,24 de coroane cehe (CZK).
- 4 Reclamanta apreciază că Republica Cehă a efectuat o transpunere incorectă a Directivei 2012/19 în măsura în care, în conformitate cu articolul 13 din această directivă, producătorul, iar nu utilizatorul, este cel care are obligația de a finanța gestionarea deșeurilor din panourile fotovoltaice introduse pe piață după 13 august 2005. Rezultă că, în temeiul Legii privind deșeurile, reclamanta trebuie de asemenea să achite, după 14 februarie 2014 (expirarea termenului de transpunere), o redevență de reciclare pe care trebuie să o plătească producătorul, în temeiul dreptului Uniunii. Pentru acest motiv, reclamanta a introdus o acțiune împotriva Republicii Cehe având ca obiect repararea prejudiciului cauzat printr-o încălcare a dreptului Uniunii, a cărei valoare corespunde cuantumului taxei plătite, respectiv 1 613 773,24 CZK.
- 5 Republica Cehă apreciază că obligația producătorilor de a finanța gestionarea deșeurilor din panourile fotovoltaice trebuie să se raporteze la panourile fotovoltaice introduse pe piață după expirarea termenului de transpunere (14 februarie 2014), întrucât impunerea retroactivă a unei astfel de obligații ar

constitui ipoteza unei retroactivități inadmisibile și a unei încălcări corelative a principiilor juridice generale ale protecției încrederii legitime și securității juridice. Pârâta susține, în continuare, că mai mulți producători care au comercializat panouri fotovoltaice în cursul anilor 2005-2013 nu mai există și că, prin urmare, nu mai este posibil să li se impună finanțarea gestionării deșeurilor. În sfârșit, pârâta arată că, în cadrul procedurii EU Pilot desfășurate, Comisia Europeană nu a identificat nicio neîndeplinire a obligațiilor în procesul de transpunere a articolului 13 din Directiva 2012/19 și că, pentru acest motiv, nu este inițiată nicio procedură de constatare a neîndeplinirii obligațiilor în temeiul dreptului Uniunii împotriva Republicii Cehe.

- 6 Obvodní soud pro Prahu 10 (Tribunalul Districtual Praga 10, Republica Cehă), în calitate de primă instanță, a admis această acțiune printr-o hotărâre din 6 aprilie 2018. Městský soud v Praze (Tribunalul Municipal din Praga, Republica Cehă), prin hotărârea din 14 noiembrie 2018, a menținut hotărârea inițială. Republica Cehă a formulat recurs la instanța de trimitere împotriva hotărârii Městský soud v Praze (Tribunalul Municipal din Praga).

Prezentare pe scurt a motivelor trimiterii preliminare

- 7 În speță, este necesar să se răspundă la întrebarea dacă, în ceea ce privește panourile fotovoltaice, Republica Cehă a transpus corect articolul 13 din Directiva 2012/19. În acest scop, este necesar să se stabilească dacă articolul 13 din Directiva 2012/19 se opune ca un stat membru să impună o obligație de finanțare a gestionării deșeurilor din panourile fotovoltaice introduse pe piață înainte de 1 ianuarie 2013 operatorilor de centrale solare (utilizatori), iar nu producătorilor. În cazul unui răspuns afirmativ la această întrebare, articolul 37 p din Legea privind deșeurile ar fi contrar dreptului Uniunii și ar trebui să se examineze răspunderea unui stat membru pentru un prejudiciu cauzat unui particular printr-o încălcare a dreptului Uniunii. În aceste condiții, ar trebui să se ridice de asemenea problema dacă împrejurări precum cele în discuție în litigiul principal pot avea o incidență asupra aprecierii condițiilor răspunderii statului membru.

Cu privire la prima întrebare preliminară

- 8 În cauza principală, nu se contestă că articolul 13 din Directiva 2012/19 obligă statele membre să impună producătorilor să finanțeze gestionarea deșeurilor din panourile fotovoltaice în ceea ce privește panourile comercializate după 14 februarie 2014. De asemenea, nu se contestă că, în cazul deșeurilor istorice ale panourilor fotovoltaice (introduse pe piață înainte de 13 august 2005), un stat membru poate impune o astfel de obligație utilizatorilor. În schimb, îndoielile privesc problema de a ști cui îi revine obligația menționată în ceea ce privește panourile introduse pe piață în perioada cuprinsă între 13 august 2005 și 14 februarie 2014.

- 9 Prin urmare, trebuie să se răspundă mai întâi la întrebarea dacă panourile fotovoltaice introduse pe piață înainte de 14 februarie 2014 intră în domeniul de aplicare material al Directivei 2012/19. În cazul unui răspuns afirmativ, apare următoarea întrebare, respectiv dacă impunerea unei obligații pentru panourile fotovoltaice introduse pe piață după 13 august 2015 poate avea efect retroactiv și, în cazul unui răspuns afirmativ, dacă o astfel de retroactivitate este ilicită. În cazul unui răspuns afirmativ la toate aceste întrebări, ar trebui, în sfârșit, să se decidă în ce mod un stat membru ar trebui să transpună o directivă care îi impune obligația de a adopta o reglementare națională însoțită de o retroactivitate inacceptabilă.
- 10 Instanța de trimitere arată că cele două părți pornesc de la ipoteze diferite în ceea ce privește momentul și cauzele obligației de finanțare a gestionării deșeurilor. Instanțele inferioare și reclamanta pornesc în mod clar de la principiul că obligația ia naștere de la apariția unui anumit deșeu. Or, Republica Cehă consideră în mod indubitabil că introducerea pe piață a unui produs este cauza acestei obligații. Din această perspectivă, pozițiile juridice ale celor două părți la procedură sunt, în esență, logice. Astfel, în cazul în care obligația ia naștere odată cu apariția unui deșeu, Directiva 2012/19 impune statelor membre să adopte o reglementare care, în temeiul dreptului Uniunii, nu are efect retroactiv. Astfel, aceasta nu produce efecte decât pentru viitor, independent dacă desemnarea persoanei obligate la finanțarea gestionării deșeurilor intervine efectiv în funcție de data introducerii pe piață a produsului de la care au fost produse deșeurile în cauză (13 august 2005). Dacă, în schimb, se naște o obligație de introducere pe piață a produsului, introducerea pe piață este o stare finalizată, iar impunerea unei obligații de a finanța gestionarea deșeurilor produselor astfel introduse pe piață în temeiul directivei este, astfel, susceptibilă să producă un efect retroactiv. În special, poate fi vorba efectiv despre deșeurile care au fost produse în trecut și deja finanțate, pentru care s-ar efectua astfel retroactiv un transfer al răspunderii finanțării sale către o altă entitate.
- 11 Potrivit instanței de trimitere, obligația de a finanța gestionarea deșeurilor trebuie să ia naștere, în conformitate cu Directiva 2012/19, abia în momentul în care echipamentul electric (panoul fotovoltaic) devine un deșeu. În schimb, este inexact să se considere că obligația de a finanța gestionarea deșeurilor ia naștere din momentul introducerii pe piață a produsului, în special întrucât nu este cu totul clar momentul când apare un deșeu. În esență, ar fi vorba aici despre o condiție dacă termenul și, astfel, obligația adoptată, până la momentul apariției deșeurilor, ar fi condiționat și incert. În acest context, argumentația Republicii Ceha este nefondată, întrucât, atunci când un deșeu a luat naștere după 14 februarie 2014, nu ar exista nicio intervenție retroactivă. Astfel, potrivit instanței de trimitere, retroactivitatea nu ar putea fi evocată decât în cazul realizării unui deșeu înainte de 14 februarie 2014. Astfel, Directiva 2012/19 nu ar prevedea nicidecum că este aplicabilă unui astfel de deșeu și nici nu exprimă intenția legiuitorului Uniunii de a adopta un regim cu efect retroactiv.
- 12 Potrivit instanței de trimitere, o interpretare corectă a articolului 13 din Directiva 2012/19 este, așadar, că producătorii trebuie să suporte, în temeiul reglementării

naționale, costul eliminării deșeurilor din panourile fotovoltaice introduse pe piață după 13 august 2005 numai pentru deșeurile ulterioare datei de 14 februarie 2014. Nu este vorba, așadar, despre o retroactivitate în sensul dreptului Uniunii, astfel încât nu este necesar să se aibă în vedere condițiile unei eventuale justificări a acestuia. Potrivit instanței de trimitere, o astfel de interpretare ar trebui de asemenea privilegiată în măsura în care (astfel cum s-a arătat deja mai sus) nu reiese nicidecum din Directiva 2012/19 intenția legiuitorului Uniunii de a adopta o reglementare cu efect retroactiv.

- 13 Ținând seama de această interpretare, s-ar putea concluziona, potrivit instanței de trimitere, că un stat membru nu poate transpune articolul 13 din Directiva 2012/19 impunând utilizatorilor să finanțeze gestionarea deșeurilor din panourile fotovoltaice introduse pe piață până la 1 ianuarie 2013. Prin urmare, transpunerea Directivei 2012/19 efectuată de Republica Cehă nu poate fi considerată corectă.
- 14 Se ridică totuși problema dacă un alt punct de vedere poate fi de asemenea reținut, și anume dacă un stat membru poate transpune corect articolul 13 din Directiva 2012/19 în sensul că impune utilizatorilor să finanțeze gestionarea deșeurilor din panouri fotovoltaice introduse pe piață până la 1 ianuarie 2013, ținând seama de următoarele elemente.
- 15 În primul rând, instanța de trimitere menționează observațiile Comisiei ca urmare a adoptării directivei inițiale din 2002, care ar fi determinat-o în cele din urmă să renunțe la ideea generală de obligarea a producătorilor de finanțare a deșeurilor istorice. Astfel, Comisia a concluzionat că impunerea unei asemenea obligații pentru produsele introduse pe piață înainte de expirarea termenului de transpunere a directivei inițiale din 2002 ar constitui o obligație de efect retroactiv care poate expune producătorii unui risc economic important. Aceste considerații pot fi transpuse, prin analogie, în privința panourilor fotovoltaice care, în perioada din urmă, intră în domeniul de aplicare al dispozițiilor dreptului Uniunii prin Directiva 2012/19.
- 16 Pe de altă parte, protecția încrederii legitime a producătorilor de panouri fotovoltaice ar fi de asemenea pertinentă. Astfel, aceștia nu ar fi trebuit să presupună că le-ar fi obligat pe viitor să își finanțeze deșeurile cu efect retroactiv, așadar, inclusiv cu panourile fotovoltaice deja comercializate în trecut, și nu puteau include astfel de costuri în prețul acestor panouri. Acest lucru le poate expune unui risc economic serios.
- 17 În al treilea rând, faptul că Republica Cehă adoptase ea însăși, mai întâi, o reglementare privind finanțarea deșeurilor din panourile fotovoltaice, care ar fi ulterior modificată în conformitate cu reglementarea Uniunii nou-adoptată, aplicabilă și panourilor pentru care obligația menționată fusese deja impusă în temeiul dreptului național, ar fi de natură să creeze o inegalitate de tratament între utilizatorii care au îndeplinit o obligație impusă de dreptul național încă înainte de expirarea termenului de transpunere a Directivei 2012/19 în raport cu cei care nu au respectat această obligație. Astfel, articolul 37p din Legea privind deșeurile ar

constitui o obligație de a încheia contractul și de a finanța în avans costul în temeiul acestuia, finanțarea trebuind să se realizeze succesiv printr-o repartizare în mai multe tranșe. Astfel, în cazul în care operatorul unei centrale solare, cu încălcarea dispozițiilor dreptului național, nu și-a îndeplinit obligația, acesta s-ar putea afla, în urma modificării legislației care este rezultatul adoptării Directivei 2012/19, într-o situație privilegiată în raport cu producătorii care și-au îndeplinit deja obligația. Schimbarea entității însărcinate cu finanțarea ar avea efect retroactiv, inclusiv față de entitățile care și-au îndeplinit obligația.

- 18 Din această perspectivă, poate fi pertinent și argumentul Republicii Cehe potrivit căruia, dacă, la adoptarea reglementării naționale, nu s-a ales ca mod de punere în aplicare a obligației de repartizare a finanțării în mai multe tranșe, ci obligația de a plăti o singură dată cuantumul, un transfer ulterior al răspunderii către o altă entitate, în conformitate cu reglementarea Uniunii nou adoptată, ar putea modifica retroactiv regimul juridic pentru o obligație impusă și deja integral executată (în raport cu plata eșalonată).
- 19 În al patrulea rând, Republica Cehă nu este singurul stat membru care a transpus articolul 13 din Directiva 2012/19 în ceea ce privește panourile fotovoltaice făcând distincție între entitățile obligate să finanțeze gestionarea deșeurilor întemeindu-se pe momentul introducerii pe piață a grupului fotovoltaic, iar nu pe data de 13 august 2005, stabilită prin Directiva 2012/19. Instanța de trimitere se referă, în acest context, la legislația germană (§ 7 Elektro- und Elektronikgerätesgesetz) și austriacă (§ 10 Elektroaltgeräteverordnung).
- 20 În al cincilea rând, instanța de trimitere menționează o problemă practică, invocată de asemenea de Republica Cehă, potrivit căreia un producător care, în trecut, a comercializat panouri fotovoltaice poate nu mai există, astfel încât nu mai poate fi obligat să finanțeze gestionarea deșeurilor acestor panouri. Instanța de trimitere atrage, în acest context, atenția asupra reglementării elene (articolul 16-B-3 din Decretul ministerial nr. 23615/651/E.103), potrivit căreia, într-un astfel de caz, obligația revine utilizatorului.
- 21 În sfârșit, prin intermediul celui de al șaselea argument, trebuie să se indice abordarea urmată până atunci de Comisie în ceea ce privește monitorizarea transpunerii Directivei 2012/19. Comisia nu a inițiat încă o procedură de constatare a neîndeplinirii obligațiilor împotriva Republicii Cehe în această privință în temeiul dreptului Uniunii. Potrivit Republicii Cehe, s-ar fi afirmat chiar că legislația cehă aplicabilă era conformă cu dreptul Uniunii. Acest lucru este valabil cu atât mai mult în acest context cu cât transpunerea articolului 13 din Directiva 2012/19 în ceea ce privește panourile fotovoltaice a fost efectuată, în diferitele state membre, în diferite moduri, astfel cum s-a arătat mai sus.

Cu privire la a doua întrebare preliminară

- 22 În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare preliminară, se pune problema răspunderii Republicii Cehe pentru prejudiciul cauzat reclamantei, în calitatea sa

de operator al unei centrale electrice solare, ca urmare a unei încălcări a dreptului Uniunii (cu alte cuvinte a transpunerii incorecte a articolului 13 din Directiva 2012/19).

- 23 Reiese din jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene că, pentru ca un stat membru să poată fi considerat răspunzător pentru un astfel de prejudiciu împotriva unui particular, condițiile răspunderii pentru un astfel de prejudiciu trebuie să fie îndeplinite, și anume 1) încălcarea dreptului Uniunii (de exemplu, transpunerea incorectă a unei directive), 2) existența unui prejudiciu cauzat unui particular, 3) o legătură de cauzalitate directă între această încălcare și prejudiciu, și 4) o încălcare suficient de gravă a dreptului Uniunii (de exemplu, hotărârile în cauzele conexe Francovich și alții, C-6/90 și C-9/90, precum și din 5 martie 1996 în cauzele conexe Brasserie du pêcheur și alții, C-46/93 și C-48/93).
- 24 Potrivit instanței de trimitere, există o îndoială cu privire la aspectul dacă unele dintre împrejurările în discuție în litigiul principal pot avea o incidență asupra aprecierii acestor condiții.
- 25 În această privință, poate fi pertinent printre altele faptul că, în speță, statul membru (Republica Cehă) a reglementat el însuși modalitățile de finanțare a deșeurilor de panouri fotovoltaice la nivel național, chiar înainte de adoptarea Directivei 2012/19, prin care panourile fotovoltaice au intrat în domeniul de aplicare al reglementării Uniunii și care a impus producătorilor finanțarea gestionării deșeurilor și în ceea ce privește panourile fotovoltaice introduse pe piață înainte de expirarea termenului de transpunere a acestei directive (și prin adoptarea reglementării în cauză la nivelul Uniunii).
- 26 În conformitate cu dreptul național aplicabil, operatorii centralelor solare aveau obligația de a încheia contracte de finanțare a deșeurilor din panourile fotovoltaice sub formă de tranșe până la 30 iunie 2013, într-o perioadă în care această reglementare nu era contrară dreptului Uniunii. Cu toate acestea, după adoptarea Directivei 2012/19, un contract între operatorul unei centrale solare și entitatea care asigură punerea în aplicare comună a obligației impuse era încă în vigoare, iar operatorul centralei solare trebuia, în temeiul acesteia, să continue să își îndeplinească obligația. În această privință, se ridică, în primul rând, problema dacă, într-o asemenea situație, se poate reproșa, după expirarea termenului de transpunere a unei directive, orice incompatibilitate cu dreptul Uniunii a plății unei rate atunci când obligația a fost instituită și îndeplinită parțial înainte de adoptarea reglementării Uniunii.
- 27 În plus, în speță și ținând seama de împrejurările menționate mai sus, punerea în aplicare a obligației impuse de reglementarea națională de a încheia un contract și de a plăti cotizațiile în temeiul acestuia regimului colectiv nu ar avea în mod necesar o legătură de cauzalitate cu transpunerea Directivei 2012/19. Acesta este motivul pentru care se pune și problema dacă prejudiciul invocat rezultă din transpunerea incorectă a Directivei 2012/19, prin care operatorul unei centrale solare a continuat să plătească redevențe pentru gestionarea deșeurilor din panouri

fotovoltaice, inclusiv atunci când, în temeiul dreptului Uniunii, acest producător trebuie să finanțeze această gestionare a deșeurilor, a putut prezenta o legătură causală directă cu o transpunere incorectă a Directivei 2012/19, astfel cum impune dreptul Uniunii.

- 28 Pertinența acestei împrejurări în raport cu cerința unei „gravități suficiente” a unei încălcări a dreptului Uniunii este de asemenea neclară. Ca urmare a adoptării reglementării Uniunii, s-a ajuns la un transfer de răspundere retroactiv, inclusiv în ceea ce privește panourile fotovoltaice, ale căror finanțări au fost deja impuse în temeiul dreptului național unui anumit operator, obligație care, de altfel, putea fi deja pe deplin îndeplinită. În acest context, este deosebit de important că articolul 13 din Directiva 2012/19 a fost transpus în mod diferit în diferitele state membre și că, cel puțin, Comisia nu a dovedit, astfel cum susține Republica Cehă, că transpunerea a fost incorectă.
- 29 Potrivit Nejvyšší soud (Curtea Supremă, Republica Cehă), întrebările preliminare adresate nu pot fi calificate drept *acte clair*, nici drept *acte éclairé*. Nejvyšší soud (Curtea Supremă), în calitate de instanță ale cărei decizii nu sunt supuse vreunei căi de atac în sensul articolului 267 TFUE, consideră, așadar, necesar să adreseze aceste întrebări Curții de Justiție. Ținând seama de diferitele modalități de transpunere a articolului 13 din Directiva 2012/19 în ceea ce privește panourile fotovoltaice din diferitele state membre, răspunsul la aceste întrebări poate avea un interes nu numai în cauza principală, ci și la nivelul Uniunii Europene în ansamblul său. Prin urmare, aceasta poate permite ca, în viitor, în toate statele membre ale Uniunii Europene, dreptul Uniunii să se aplice în mod uniform.